

IBTS: 2. Z nejhlubší pandemie k naději

Cristina Arcidiacono je baptistická teoložka a pastorka v italském Miláně a členka představenstva Mezinárodního baptistického semináře (IBTS) v Amsterdamu. Na nedávném zasedání rady IBTS sdílela tuto hlubokou duchovní reflexi roku pandemie.

Východiskem z nejhlubší pandemie je naděje v Bohu

IBTS: Z nejhlubší pandemie k naději

Drahé sestry a bratři,

dnes s vámi sdílím verzi reflexe, kterou jsem nedávno nabídla týdeníku evangelických církví v Itálii pod názvem *Riforma*. Když uvažujeme o nesnázích sborů v současné pandemii, napadlo mě, že naše společné bytí v tomto konkrétním čase je novým způsobem ztělesnění církve a v širším smyslu příležitostí k prohloubení našeho povolání stát se církví skrze životodárné vztahy.

Tento měsíc uplyne rok od prvního lockdownu.

„*Psychologie relapsu*“ – tak popisuje tuto dobu pandemie Romano Madera, filozof a psychoanalytik. Od března loňského roku, kdy byly pozastaveny všechny programy, závazky, povinnosti, cesty a školy, jsme sdíleli tichý závazek dát ze sebe to nejlepší, dát energii do solidarity, žít a zacházet s časem jinak, snažit se přeměnit toto omezení na příležitost pro nové postoje a nové emocionální prožitky. Sbory, zejména v oblastech, které byly na začátku nejvíce zasaženy, se organizovaly kreativně. Spolupráce, mezidenominační spolupráce a ekumenismus charakterizovaly různé iniciativy: každodenní biblické meditace zasílané prostřednictvím WhatsAppu, online bohoslužby (které se poté staly příležitostí pro předávání myšlenek k povzbuzení rodinám a přátelům), společné úvahy o možnostech obrácení, které doba pandemie mohla nabídnout jednotlivcům i sborům – abychom mohli upozornit na podíl lidských rukou při stvoření, na dynamiku nespravedlnosti v práci a nerovnosti, které se zjevně objevují.

Pak přišlo léto. A dalo nám to naději, že by to mohlo přinést nový dech života. Místo toho se ukázalo, že jde o „relaps“ – znovuvzplanutí pandemie, tentokrát ještě rozsáhlejší, které zahrnuje naše národní území, ale rozšířilo se i mimo ně, zasáhlo celou oblast Evropy a celého světa. Stejně jako relaps – znovuvzplanutí – fyzické nemoci, přinesl tento relaps běžné reakce únavy, nespokojenosti, úzkosti. K čemu to všechno bylo?

Od října se v Itálii, po novém a nadějném znovuotevření společnosti, mohly sbory s největšími a nejvíce větranými prostory znovu setkávat v omezeném počtu a pokoušet se znovu si představit současnost a budoucnost; zatímco sbory s malými místnostmi a sníženou ventilací zůstaly na digitálních platformách a hledaly nejrůznější způsoby, jak se setkat s tolika sestrami a bratry, kolem Božího Slova.

Pokračujeme, jak můžeme, možná trochu více sami, s velkým výdajem energie a čekáme ... na co přesně? Na co čekáme? Aby všechno skončilo? Aby se věci vrátily zpět do minulosti?

„Já jsem Vzkříšení a život,“ říká Ježíš v Janově evangeliu. Žijeme v době Vzkříšeného. Únavný a občas mučivý a drásavý každodenní život není pro nás výzvou přežít, zachránit, co se dá, podlehnout pokušení „ustoupit do soukromého života“, ale uvědomit si, že vzkříšení je naše zaslíbení a naše povolání; a toto Vzkříšení se pro nás obnovuje každý den. Jako jednotliví věřící a jako společenství víry máme jistotu, že světlo vzkříšení je to, co nám umožňuje žít náš život naplno, prožít naše nářky, bolest, touhy a obtíže, dokonce i smrt, v té pravdě, kterou je láska Boží v Kristu pro každého z nás.

Pro mě to znamená naslouchat hlasům ostatních, dívat se na každou generaci jako na dar, který přinášejí, jako na dar, kterým jsou, rozpoznat hodnotu našich duchovních vztahů, vytvořit z našich domovů místa pro společnou modlitbu, kde se může každý, i když fyzicky vzdálen, cítit sjednocen a svázán Duchem života.

Opravdu, podaří-li se udržet naše sborové společenství milující a sjednocené jako bylo předtím, je to tou nejlepší odpovědí na syndrom relapsu! Považovat se za součást většího společenství, které přemýšlí, modlí se, jedná a nepoddává se individualistickým pokušením, ale otevírá se světu – to je opravdové vítězství nad znovuvzplanutím pandemie. Když buď v malých skupinkách nebo ve společenství online bohoslužeb můžeme rozvíjet sdílení solidarity, vzájemného přijetí, vzájemné služby, vzájemného poznávání ... i v malém obdélníku na obrazovce, monitoru nebo displeji telefonu. Společně, bez ohledu na médium, místo a fyzickou vzdálenost, můžeme rozvíjet život pro sebe navzájem. Pandemie nebo relaps u nás nevyhráli!

„Moje dny jsou ve tvých rukou,“ říká 31. Žalm. Žalmista se více než slovy rezignace obrací k Bohu, který jako porodní asistentka drží mé dny ve svých rukou, dny každého z nás. Pán rodí můj den, jeden po druhém, a stejně jako zkušené ruce porodní asistentky jej umývá, odstraňuje zmatený lak, jako sochař z něj odstraňuje chaotickou hmotu. *„Ó Pane, nenechme se zmást,“* pokračuje Žalm. V okamžiku, kdy dostáváme čas jako dar z rukou Božích, se celý přístup k tomu, co se děje, může změnit a měnit!

Co to pro nás znamená? Chtěla bych naznačit, že Bůh, který drží náš čas ve svých rukou, nás volá do Naděje.

Žít darem, kterým je sbor, společenství věřících, touto realitou, která nám nepatří a jejíž součástí jsme za jakoukoli zdi nebo hradbou, realitou otevřenou světu, spojením, které nikdy nezklame. Riskovat naději je jistota, že Bůh má naše dny ve svých rukou, rukou, které podporují, které zvedají otřesené, které těší ty, kdo se bojí. Ruce, které v sobě nesou kříž a ohlašují Vzkříšení, které volají k novému a plnému životu, který je již před námi.

Modlitba:

*Pane, děkuji ti, že jsi mezi námi,
děkuji ti, že tvůj Duch drží tento čas a tento prostor,
v Tobě se naše fyzické vzdálenosti stávají společným stolem,
Ty můžeš pojmout změnu, Ty dokážeš čelit výzvě, Ty plánuješ nové věci a vyvoláváš v nás přemítání – o přítomnosti a budoucnosti.
Děkujeme, že jsi nás povzbudil k tomu,
abychom spolu šli, naslouchali jeden druhému, rozvíjeli vzájemnou úctu,
že nám pomáháš rozpoznávat své dcery a své syny – ať už jsou kdekoli.
Modlíme se za náš svět, za mnoho lidí, kteří trpí v osamění,
a za sbory, které otevírají náruč, podporují, doprovázejí a utěšují.
Buď i dnes přítomen ve svém Duchu mezi námi,
aby vše, co děláme, mohlo být darem vděčnosti a vyjádřením Tvé lásky k nám.
Ve jménu Pána Ježíše,
Amen.*

Cristina Arcidiacono
Baptist Union of Italy

EBF

Europe • Central Asia • Middle East

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)